De Panorama
Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 24 - 12 JUNI 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

Drie vogelhuisjes voor zeven vogeltjes

Hoe de giraffen aan hun lange

Ben je wel eens ooit in een dierentuin geweest? En heb je toen ook de giraffen gezien? Je weet wel, die bruingevlekte beesten met die heel lange halzen? Maar wist je dat er eens een tijd geweest is, dat die giraffen nog korte nekken hadden? Heb je dat nog nooit gehoord? Wacht, dan zal ik je daar eens van vertellen!

Heel, heel ver hier vandaan, helemaal over de grote zee, woonde in een uitgestrekt woud een giraffen-familie. Het was daar heerlijk wonen, vooral voor de giraffenkinderen, want ze konden daar naar hartelust spelen.

In dat woud groeiden allerlei bomen, grote en kleine, dikke en dunne. Maar op zekere dag werd Grado, de jongste van de giraffenkinderen, erg ziek. Hij wilde niet meer eten. En als je niet eet, kun je ook niet beter worden. Vader en moeder giraffe maakten zich daarom erg ongerust. Ze hadden al van alles geprobeerd om Grado toch weer aan het eten te krijgen. Maar

tevergeefs. In twee dagen al had hij geen blaadje door zijn keel gekregen. En dan te weten, dat sappige blaadjes vroeger zijn lievelingskostje waren geweest.

„Deze blaadjes zijn niet mals genoeg," zuchtte moeder giraffe verdrietig. „We moesten daarginds bij de toppen van die hoge bomen kunnen komen. De blaadjes, die daaraan groeien, lijken me heerlijk fris en sappig. En Grado zou ze zeker wel willen eten!"

Vader giraffe wandelde treurig weg. Hij peinsde en peinsde op een middeltje hoe aan die fijne blaadjes te kunnen komen.

Toen hij vlak onder een van die hoge bomen gekomen was, die moeder giraffe bedoelde, zag hij wel, dat het onmogelijk zou zijn om er één blaadje van te bemachtigen. De boom was zó hoog en de malse blaadjes waren zó ver weg.

Maar toch wilde hij het eens proberen. Hij rekte.... en rekte.... en rekte zijn nek. Zeker wel een half uur was vader giraffe daar mee bezig. En wat was dat? Het leek wel of de hals van vader giraffe langer geworden was, want hij kon al bij de onderste blaadjes komen. Nóg verder en nóg verder rekte hij zijn nek, en opeens lukte het hem om enkele takken met groene blaadjes er aan los te scheuren van de top. Dolgelukkig draaide hij zich om. Maar, o wee, vader giraffe was het nog niet gewend om met een lange hals rond te lopen. Voortdurend stootte hij met zijn hoofd tegen de takken. En de vogels, die net wat op die takken zaten te soezen in de middagzon, schrokken vreselijk, toen ze de lange hals van vader giraffe in de gaten kregen. Luidruchtig piepend en sjielpend vlogen ze het woud door, om aan eenieder die ze tegenkwamen het wonderlijke nieuws te vertellen.

Toen vader giraffe thuis kwam, wist moeder niet of ze huilen of lachen moest. Het was ook wel een grote verandering.

De kinderen giraffe vonden de lange hals van hun vader maar wát mooi, zelfs de zieke Grado vond het prachtig. En wat nog het mooiste was, hij smulde al de blaadjes op.

DRIE VOGELHUISJES VOOR ZEVEN VOGELTJES!

In 't bos van jonkheer Bramenstein,
Daar is een wild tumult.
De vogels kwetteren boos en luid,
Geenéén, die nog behoorlijk fluit.
Wat is daarvan de schuld?

Drie vogelvilla's keurig net
En prima in de verf gezet.
Ze glanzen in de zonnegloed,
Ze staan te huur, je leest het goed!

„Ik wil zo'n huisje!" gilt Piet Mus.
„Ik ook," schreeuwt Jet, zijn tweelingzus.
„En ik," beweert Tjiep Tureluur.
Zijn ogen schieten daarbij vuur.

„Ik heb de oudste rechten hier!"
Roept nijdig Jantje van der Vlier.
„Dat zou je willen,". krijst een specht,
„Ik huur zo'n huis, ik heb gezegd."

Zo gaat het heel de dag maar door,
De vogels kibbelen in koor,
Ze maken ruzie met elkaar,
Ja heus, genoeg voor 't hele jaar.

In 't bos van jonkheer Bramenstein
Daar gaat het warmpjes toe.
De vogels kwetteren boos en luid,
Geenéén, die nog behoorlijk fluit,
Waar moet dat toch naar toe?

De rechter komt er aan te pas,
Hij is een wijze uil.
Piet Mus krijgt huisje nummer drie
(Niet zonder schram en buil).

Want al de anderen schreeuwen boos:
„Waarom boft Pietje Mus?"
Ze trekken aan zijn verenpak,
Zelfs Jet, zijn tweelingzus!

Tjiep Tureluur heeft ook geluk,
Hij krijgt huis nummer twee.
De rechter zelf neemt nummer één,
Maar dat valt hem niet mee.

De vogels stormen op hem af
En plukken hem haast kaal.
De uil verdwijnt in 't vogelhuis
En roept: „Dag allemaal!"

halzen komen

door Marja Corel

In korte tijd wist iedereen in het bos wat er met vader giraffe gebeurd was. En alle dieren kwamen aangelopen, om met eigen ogen zijn lange hals te kunnen zien.

„Het is me wat moois," bromde vader, „iedereen kan zien wat er met me gebeurd is, behalve ik zelf!"

„Ga dan naar de rivier," riep Oehoe, een wijze uil, „en bekijk jezelf in het water!"

Ja, dat was een goed idee. In optocht werd vader giraffe naar de rivier gebracht, waar hij zich aandachtig bekeek in het heldere water. Een duidelijker spiegel had hij zich niet kunnen wensen. En het moet gezegd, hij was best tevreden met zijn lange hals. Tevreden zeg ik, een beetje trots zelfs, want hij was nu immers de grootste van alle dieren. Een heel stuk stak hij boven de anderen uit.

„Wij willen ook een lange hals — net zo'n lange als vader," zeurden de kinderen giraffe! En niet alleen de kinderen giraffe wilden dat graag, maar alle giraffen, die in het woud woonden, zouden dolgraag een lange hals willen bezitten.

En daarom trok de hele stoet naar de hoge bomen. Daar begonnen alle giraffen hun nekken te strekken, en zich te rekken.... te rekken, recht naar de toppen van de bomen. De overige dieren vuurden hen onder luide kreten aan.

En.... hoera, wat een mooie lange halzen kregen ze allemaal.

Zelfs de zieke Grado, die toch nog een beetje zwak was, had meegedaan. Maar nu hij van de malse groene blaadjes kon smullen zoveel hij wilde, werd hij gauw helemaal beter.

En nu weten jullie hoe de giraffen aan hun lange halzen komen.

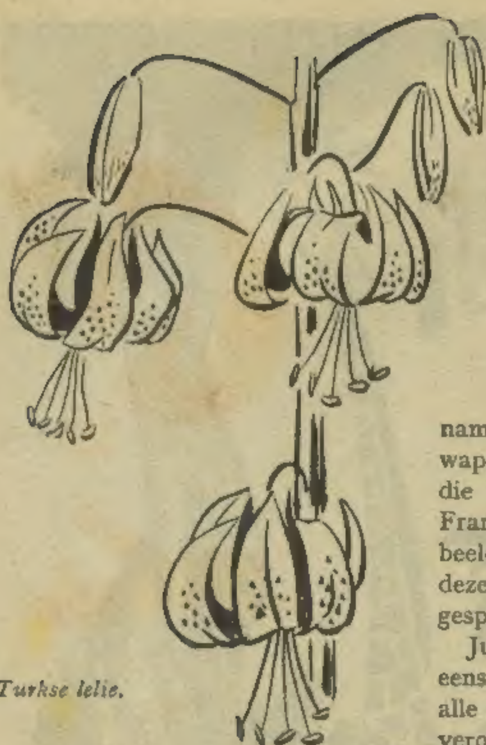
Denk er maar eens aan als je ze in de dierentuin ziet!

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Turkse lelie.

DE LELIE

Een der fraaiste bloemen in onze tuinen is wel de lelie. Bijzonder mooi is de Madonnalelie. Deze heeft grote zuiverwitte bloemkelken en wordt veel voor versiering gebruikt. Ook de koningslelie is prachtig; ze heeft witte bloemen met paarse strepen. Dan kennen we nog de Turkse lelie met rode, gevlekte bloemen. Maar allemaal zijn ze even mooi en een sieraad voor iedere tuin.

Geen wonder, dat deze bloem dikwijls genoemd wordt in de geschiedenis en folklore.

Zo wordt verteld, dat koning Clovis, toen hij zich tot het christendom bekeerde, van een engel een mooie lelie ontving. Het zou de koningslelie geweest zijn. Later nam Clovis deze lelie over in het wapen van zijn land. Er zijn er wel, die zeggen, dat de lelie in het Franse wapen een lanspunt verbeeldt, maar het is een feit, dat deze bloem steeds een rol heeft gespeeld in de Franse geschiedenis.

Jullie hebben ook allemaal wel eens gehoord van Napoleon, die alle landen van Europa wel wilde veroveren. In het jaar 1812 bij de tocht naar Rusland, in 1813 bij de slag van Leipzig en in 1814 voor de laatste maal werd hij verslagen. Het was uit met zijn grootheid en hij werd verbannen naarSint Helena, een klein eilandje in de Atlantische Oceaan.

Ook Napoleon had zijn vrienden en vijanden in Frankrijk. Toen hij overwonnen was, droegen zijn vijanden, de Bourbons, een lelie, en zijn vrienden viooltjes, ten teken van rouw.

Ook in de geneeskunde wordt de lelie gebruikt. Van de bloemen en de bladeren werd een heerlijk ruikende zalf gemaakt, die goed hielp tegen brandblaren en allerlei nare wonden. In Limburg legt men nog wel leliebladeren op brandwonden.

Probeer eens enkele van deze bloemen in je eigen tuintje te kweken. Ze staan er prachtig.

Je moet dan enkele bollen bij de kweker bestellen. Alle lelieachtigen hebben bollen of wortelstokken en je kunt ze niet zaaien, zoals dat bij de meeste bloemen gebeurt.

Wil je die zuiverwitte lelies hebben en ik vind dat de mooiste, dan moet je de vreemde, de Latijnse naam noemen, namelijk Lilium Candidum. De kweker weet dan precies, wat je bedoelt.

In de winter, als de bloemen boven de grond afgestorven zijn, moeten de bollen tegen de vorst beschermd worden met wat zand en bladeren, riet of stro. De leliebol, die afkomstig is uit zuidelijker landen, waar het nooit erg koud is, zou bevriezen. *v. d. B.*

Witte lelie.

Oplossing van:

DRIE EIGEN WEGEN

Dit is de oplossing van het geheim uit het nummer van de vorige week. Je ziet: het kon gedaan worden, al moeten ze ook een grote omweg maken. Maar nergens was gezegd, dat ze dat niet mochten doen. De opgave was, dat hun paden zich nergens mochten kruisen en zoals jullie zien, op deze wijze wordt aan die eis voldaan!

Wie weet het antwoord?

1. Waarom zijn de veren van een haan altijd glad gestreken?

2. Welk deel van Londen bevindt zich ook in Frankrijk?
3. Wat gaat de hele dag door het huis heen en rust 's nachts in een hoekje?

4. Wat moet je altijd snel doen?
5. Waarom is een rivier lui?
6. Wat loopt altijd met zijn kop omlaag?

7. Wat doet iedere kip die op één poot staat?
8. Waar gaan alle reizigers zeker naar toe?
9. Wat heeft altijd een open oog, maar ziet nooit wat?

10. Wat gaat de hele wereld rond, doch blijft toch in een hoek staan?

De antwoorden staan op bladzijde 14

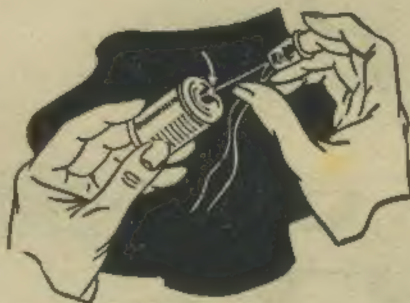
DITJES EN DATJES

Steeds een naald bij de hand en bij het garen hebben? Giet het klosje in het midden vol was, steek er dan een naald met draad in. Dan hoef je er later nooit lang naar te zoeken.

•

Leestekens
vormen een heel systeem van tekens die geschreven en gedrukte stukken indelen, het verband tussen woorden en zinnen aanduiden en het jullie gemakkelijk maken te begrijpen wat er geschreven of gedrukt is. Die tekens kom je herhaaldelijk tegen, zoals: de punt . — de komma , — de kommapunt ; de dubbele punt : — het vraagteken ? — het uitroepingsteken ! — het streepje —, de aanhalingstekens „ " en het afkappingsteken '.

Dit hele systeem van leestekens komt voort uit een uitvinding van Aldus Manutius, een Italiaanse drukker (1450-1515). Voor hem gebruikte men wel allerlei stippen en tekens, maar zonder enige regelmaat. Het is zelfs waarschijnlijk dat de oude Grieken er ook al een soort

leestekens op nahielden, maar het was Manutius die een ordelijk en logisch systeem van leestekens ontwierp. Hij vond ook een soort speciale letter uit: die van het cursief schrift, een lettertype dat hij voor het eerst gebruikte in 1501 in een uitgave van de werken van Virgilius, de grote Romeinse dichter. *(Dit is cursief schrift.)*

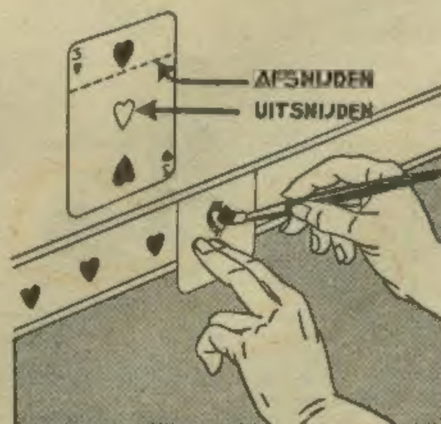
De meeste ijsbergen zijn wit, maar men heeft er ook gezien en gefotografeerd in de Noordatlantische Oceaan die helemaal groen en zelfs pikzwart waren.

•

Indien een hotel alle wijnen en andere dranken zou willen serveren in daarvoor speciaal geschikte glazen, zou zo'n hotel moeten beschikken over ten minste 60 glassoorten van allerlei vormen en grootte.

•

Een randje schilderen op de muur? Geen bezwaar. Neem een speelkaart (bijvoorbeeld harten of ruiten drie). Knip de middelste figuur uit en snij de kaart af volgens de stippellijn. Dan ben je er zeker van, dat de figuren even groot zijn en steeds op gelijke hoogte komen.

Als Indianen seinen....

In oude tijden konden de Indianen niet naar elkaar schrijven, zoals wij dat nu gewend zijn. Daarom stuurden ze hun berichten door met tekens of seinen. Als een Indiaan op pad ging, dan liet hij, als het nodig was, een spoor achter, dat zijn vrienden konden „lezen". Ze vonden niet alleen dat spoor, maar ze lazen er ook uit wat er gebeurd was met hen, die het spoor hadden gemaakt. Om zo'n spoor te maken, gebruikten de Indianen bijvoorbeeld stenen of buffelhuiden of ze hakten met hun messen tekens in de takken van de bomen. De stenen legden ze in een kring op de grond of ze stapelden ze op. Naast deze stenen legden ze er nog een met de scherpe punt in een bepaalde richting. Zo wisten de vrienden welke kant zij waren opgegaan.

Had de Indiaan een vijand ontmoet, dan plaatste hij een rijtje stenen naast het hoopje. Dat rijtje duidde tevens aan in welke richting die vijand was vertrokken. Kon een reiziger niet verder, dan legde hij een lange steen kruisgewijze voor de steen, die de richting aangaf. Dit betekende dan dat hij zich ergens in de buurt schuilhield.

Waren er geen stenen bij de hand, dan deed men het anders. Er waren drie soorten seinen: waarschuwing voor gevaar, nieuws over de jacht, overbrengen van belangrijke berichten.

Waarschuwen voor gevaar deed men onder meer met een deken. Zo'n Indiaan beklom een hoogte, vanwaar hij goed te zien was, en wuifde met zijn deken. Hield hij de deken vast aan twee hoeken en liet hij ze dan voluit waaien, dan gold dat gevaar. Was het gevaar nog veraf, dan vouwde hij de deken op en hield ze boven zijn hoofd, aldus een hoofdletter T vormend met deken en lichaam. Was het gevaar dichtbij, dan wuifde hij met de deken eerst aan één kant van zijn lichaam en dan aan de andere.

Ook de al of niet aanwezigheid van wild werd aldus gemeld. Zag men een kudde buffels, dan greep een Indiaan zijn deken en rende er een dertigtal meters mee heen en weer. Sleepte de deken achter hem aan, dan was dit slecht nieuws en dreigde de kudde te ontsnappen. Stak hij de deken op een tak boven zijn hoofd, dan betekende dit dat de jagers haast moesten maken.

Ook rooksignalen werden gebruikt en waren zeer belangrijk, omdat ze op verre afstanden te zien waren. Die signalen waren verschillend bij elke stam, zodat een vijand die signalen niet kon begrijpen.

Wilde een Indiaan rooksignalen uitzenden, dan moest hij eerst zorgen voor een geschikt vuurtje. Hij stapelde hout op, voldoende voor een flink vuur, en er omheen bouwde hij een cirkel van groene takken. Was het hout tot kool verbrand, dan wierp hij er vochtig gras en lover op en wachtte totdat er een stevige rook ontstond. Met de hulp van een vriend spande hij daar een deken overheen en dan trokken ze de deken snel weg. Zo ging telkens een wolkje de lucht in. Twee van die wolkjes betekenden, dat er een vijand op komst was; drie wolkjes, dat een kudde buffels in aantocht was en zo ging het door.

Voordat ze weggingen, zorgden zij er voor dat alle vuur goed uit was, want ze wisten wat een bosbrand betekende. Nooit zou een Indiaan weggaan, voordat hij er zeker van was dat elk vonkje gedoofd was.

DE ALLEDAAGSE DINGEN

Rabarber

Men zegt van sommige dingen, dat ze zo oud zijn als de straat. Dat is blijkbaar ook het geval met rabarber, de plant die behoort tot de duizendknoopfamilie en die vermoedelijk afkomstig is van China, Siberië of Tibet. China kende de plant al omstreeks het jaar 2700 voor onze tijdrekening en noemde haar: Pen-King. Het was voornamelijk de wortel

KATHERINA II

van de plant, die gedroogd en gemalen werd en als poeder in de geneeskunde werd gebruikt. Eerst in het jaar 1777 ging Engeland er toe over ook dit kruid te gebruiken. Later ging men zulks ook doen in Frankrijk en andere delen van Europa. Het Chinese product kwam onder de naam Turkse rabarber ook naar Europa.

In 1732 plantte men te Parijs en te Chelsea enige zaden, die men hield voor echte rabarber, maar ze brachten alleen planten voort, die hemelsbreed verschilden van de echte soort. In 1790 stuurde Catharina II van Rusland haar kruidkundige Sievas naar Siberië, om te gaan zoeken naar de bron van de echte rabarber, maar ook deze geleerde moest na vier jaar onverrichter zake terugkeren. Reizigers wisten later te vertellen, dat

de echte rabarber in de binnenlanden van Tibet was te vinden, waar men de plant met bijzondere zorg kweekte en waar ze zo talrijk groeide in 't wild, dat men aan alle aanvragen kon voldoen. Zelfs de marmotten speelden hierbij een rol. Dit kleine dier werpt namelijk

bij het graven van een hol een hoeveelheid aarde op en in die losse grond schieten de zaden weelderig op. Waar veel marmotten wonen, zou dus veel rabarber worden gevonden. De soort waarvan de bladstelen als groente worden gebruikt is weer een andere tak van de grote familie en jullie kennen waarschijnlijk ook wel de reusachtige sierplanten met hun grote bladeren en hun sierlijke bloempluimen, die men hier en daar in grote tuinen of parken ontmoet. Al deze soorten zijn broertjes en zusjes van elkaar, maar waar precies de eerste bron moet gezocht worden, is ook een van de vele vraagstukken, die voor de nasporingen der kruidkundigen overblijven. *V. L.*

ONZE WONDERE WERERD

GRILLIGE SPELING DER NATUUR. EEN MAISKOLF IN DE VORM VAN EEN PIJP.

TIJDENS EEN GROTE SPRINGVLOED WERD DEZE VIS - EEN ZEEWOLF - IN DE TAKKEN VAN EEN BOOM GESLINGERD.

BEHALVE TWEE EIGEN POESJES, BEMOEDERDE DEZE KAT OP EEN BOERDERIJ IN ILLINOIS OOK NOG TWEE KLEINE WASBEERTJES.

DE MUZIKANTEN DIE SPEELDEN BIJ DE KRONING VAN KEIZER ALEXANDER BEVONDEN ZICH IN EEN ONDERZEEËR IN DE HAVEN VAN KRONSTADT OP EEN DIEPTE VAN 12 METER. DE MUZIEK WAS DUIDELIJK TE HOREN AAN DE OPPERVLAKTE.

KIT KARSON, DE HEL

TOEN ZIJ OP WEG WAREN, KREGEN DE BEIDE MANNEN MET EEN GEWELDIGE SNEEUWSTORM TE KAMPEN! MAAR ZIJ ZETTEN DOOR ZONDER EEN OGENBLIK TE RUSTEN! ZO SNEL MOGELIJK MOESTEN ZE DAAR ZIJN, WANT NIEMAND WIST WANNEER DE AANVAL ZOU BEGINNEN!

D VAN DE PRAIRIE

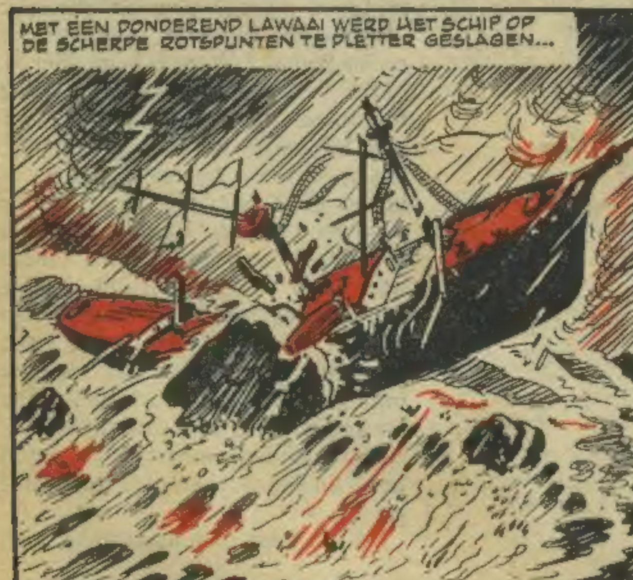

Ruudje's avontuur

Stuur de kleintjes maar voor een dag of veertien naar ons," had oma geschreven, toen moeder thuiskwam uit het ziekenhuis. Moeder was nu wel niet ziek meer, maar de dokter vond, dat ze het de eerste weken niet te druk mocht hebben. Daarom werd besloten, dat Ruud en Truus samen naar Zwolle zouden gaan, om te logeren bij opa en oma.

Vader zou hen brengen. Maar nu trof het ongelukkig, dat vader die week onmogelijk verlof kon krijgen. Wat nu te doen?

„Martie kan het wel doen," had vader gezegd. Martie was veertien jaar en had de reis al vaak gemaakt.

En zo gingen ze dan op een goede morgen met hun drietjes fijn op stap. Ruud en Truusje liepen elk aan een kant van hun grote zus. Ze hadden aan vader en moeder beloofd om heel gehoorzaam te zijn en precies te doen, wat opa, oma en Martie zouden zeggen.

Aan het station moest Martie de kaartjes kopen. „Je doet maar langzaam aan," had vader gezegd, „want je hebt tijd genoeg. In Amersfoort moet jullie overstappen" — en toen had vader aan Martie uitgelegd, wat ze doen moest. Martie wist goed de weg op het station. Ze ging naar het loketje, waar een lange rij mensen voor stond. Ruud en Truusje wachtten op haar. Ruud was flink, en was de grootste van hen beiden: hij was al bijna zes jaar. Hij hield Truusje stevig bij de hand en paste goed op het koffertje. Wat een drukte was er in die stationshal. De kleintjes werden er een beetje angstig van. Gelukkig, nu kwam Martie eindelijk aan de beurt. Maar, o schrik, juist toen ze klaar was, liep er een jongen hard tegen Truusje op. Het kleine ding was daar niet op verdacht, en viel pardoes op haar neus. Au, wat een pijn en wat een verdriet. Martie holde naar haar zusje toe en veegde Truusje's tranen af met de schone zakdoek, die vader had meegegeven. Ze troostte en kuste haar, en dat hielp gelukkig wel een beetje. Nu moesten ze naar het perron, en ze moesten opschieten ook, want door dat alles was het nu al laat geworden.

„Deze trap op," zei Martie, „dan komen we op het goede perron."

En jawel hoor, daar stond de trein al klaar. Heerlijk, om daar nu straks in te stappen en naar opa en oma te rijden!

Martie klom met Truus en het koffertje naar binnen. Ze wilde eerst Truus op een veilig plaatsje brengen en dan haar broertje halen. Maar omdat de trein zo lang was, had ze niet gezien, dat het vertreksein al gegeven was, en.... vóór ze Ruudje pakken kon.... fuut!! daar gingen ze al en de buitendeuren schoven dicht.

O, arme Ruud. Hij schreeuwde van schrik. Hij wou de trein achternahollen, maar daar voelde hij ineens, dat hij bij zijn arm werd gepakt en teruggetrokken. O, vreselijk, nu schrok Ruud nog veel meer. Dat was een kruier, die hem daar vasthield. Een heel grote kruier met een zware stem, en die zei: „Oppassen, jongetje. Moet je er onder komen? Waar is je moeder?"

Nu begon Ruud verschrikkelijk te huilen. „Ik wil naar moeder," riep hij en hij wees naar de trein, die in de verte verdween. De grote kruier hield hem nog maar aldoor vast en van alle kanten kwamen er mensen aangelopen, die allemaal naar hem keken. Ruud huilde tranen met tuiten en veegde zijn gezicht met zijn handen af, want de schone zakdoek had Martie immers al voor Truusje gebruikt. De kruier vroeg hem, hoe hij heette, en waar hij heen moest, maar Ruud kon van het snikken geen antwoord geven.

„Nou, kom dan maar mee," zei

de kruier, en toen bracht hij Ruud naar het bureau van de stationschef.

Daar kwam Ruud een beetje tot bedaren en nu kon hij eindelijk aan de mijnheer van het bureau vertellen, dat hij naar opa en oma moest met Martie en Truus. En dat hij Ruudje van der Linden heette, en dat opa in Zwolle woonde, en dat die trein.... En toen barstte Ruudje weer in snikken uit, want die trein was weggereden en nu zou hij nooit weer de weg naar huis kunnen vinden. Hij zou vader en moeder, Truus en Martie nooit weer terugzien en nooit meer in zijn eigen bedje door moeder lekker worden ingestopt....

„Huil nou maar niet meer," zei de mijnheer vriendelijk. „Straks gaat er weer een trein en dan neemt de conducteur je mee. In Amersfoort staat je zusje al op je te wachten, hoor. Blijf nou hier maar even zitten."

Hij wees naar een bankje, dat bij de muur stond, en daar duwde hij Ruudje zachtjes op. Er kwam ook nog een juffrouw binnen, die ging naar hem toe en gaf hem een reep chocolade. Toen lachte Ruudje eventjes door zijn tranen heen.

Intussen was de trein met Truus en Martie al bijna in Amersfoort gekomen. Wat was Martie geschrokken, toen ze daar ineens voelde, dat de trein ging rijden. Ze had er wel uit willen springen, maar dat ging natuurlijk niet. O, wat moest ze toch beginnen. Ze had beloofd, goed op haar broertje en zusje te passen, en nu was Truus al op haar neus gevallen, en Ruudje was ze kwijt. Misschien was hij wel onder de trein gekomen en lag hij nu in een ziekenhuis.

Martie kreeg het hoe langer hoe benauwder, toen ze bedacht, wat er met Ruud wel allemaal gebeurd kon zijn. Ze viel neer op de eerste de beste bank, trok Truusje op haar schoot en begon te huilen. En Truusje, helemaal van streek, sloeg haar armpjes om Martie's hals en schreide met haar mee.

De mensen, die in de trein zaten, hadden medelijden met het bedroefde tweetal. Ze troostten Martie zo goed dat ging en vertelden haar, dat ze in Amersfoort dadelijk naar de stationschef moest gaan, die zou dan wel zorgen, dat Ruudje weer terechtkwam. Dat maakte Martie's ongerustheid wel wat minder, maar ze bleef toch erg bedroefd en hield haar zusje stevig vast, alsof ze bang was, dat ze Truus ook kwijt zou raken.

Daar stopte de trein. De kinderen stapten uit, en nu keek Martie naar een conducteur, aan wie ze zou kunnen vragen, hoe ze bij de chef moest komen. Ze zag er zo gauw geen, daarom bleef ze maar even staan, tot de ergste drukte wat voorbij zou zijn. En toen, — neen, zo verrast was Martie van haar leven nog nooit geweest — toen klonk er een luide stem over het perron. Een stem uit een luidspreker en die riep haar eigen naam: Martie van der Linden!

„Ja!" riep Martie per ongeluk, maar toen luisterde ze verder, want zo iets was haar nog nooit overkomen. Truusje werd er een beetje bang van en trok alweer een huillip: het was ook wel wat griezelig als je naam zo over het hele perron heen werd geroepen.

„Martie van der Linden!" riep de stem nog eens. „Ik herhaal: Martie van der Linden moet wachten op de trein, die om 10 uur 45 in Amersfoort arriveert. Haar broertje, Ruud van der Linden, die op het vorige station is achtergebleven zal met die trein meekomen. Martie van der Linden wordt verzocht zich bij de chef te melden."

„O, Truus," juichte Martie en ze maakte een sprongetje van vreugde. „O, Truus, nu vinden we Ruud weer terug. Kom gauw mee, daar is een conducteur." En ze sleepte op een holletje Truusje mee en riep al uit de verte: „Ik ben het, conducteur! Ja, ik ben Martie van der Linden!"

De conducteur lachte en hij begreep het dadelijk, want hij had de stem uit de luidspreker natuurlijk ook gehoord. En toen kwam het allemaal terecht. Martie en Truus moesten naar het stationsbureau om op de volgende trein te wachten. Toen ze daar een poos gezeten hadden ging de deur open en hun eigen kleine broertje Ruud kwam binnen. Dat was een weerzien! Martie pakte en kuste hem, alsof hij wekenlang was weg geweest. De heren van het station stonden er samen om te lachen en een van hen zei: „Nu breng ik hen meteen maar naar de trein, want anders raken ze nog alle drie verdwaald. Kom, kinderen, ga maar mee!"

Het was nu wel heel veilig en prettig, dat ze in de trein geholpen werden. Ze konden nu ook van de reis genieten, want overstappen hoefden ze niet meer en in Zwolle op het perron stonden opa en oma hen al op te wachten. Die waren ook al ongerust geweest en blij, dat ze het drietal gezond en wel uit de trein zagen stappen.

Wat hadden de kinderen veel te vertellen. Oma had erg veel medelijden met hen alle drie, vooral met Ruud, en opa beloofde, dat hij na afloop van de logeerpartij de kleintjes zelf zou thuisbrengen. Daar was Ruud blij om en nu liep hij, helemaal getroost, naast opa voort. Hij hield opa's hand stevig vast, en nam zich stilletjes voor, dat op de terugreis ook te doen en opa geen ogenblik los te laten. Want om zo heel alleen op een groot en griezelig perron te staan.... Neen, hoor! Dát zal Ruud niet meer overkomen! *E. S.*

De kleine knutselaar

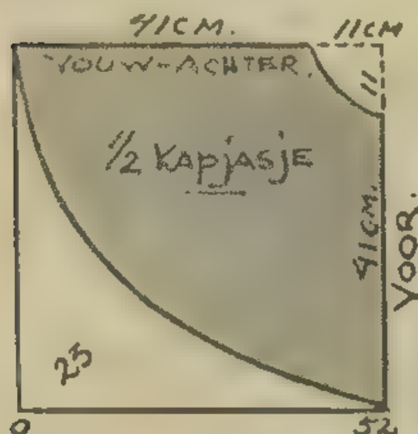
Kapjasje

Een kapjasje is onmisbaar bij het maken van je toilet. Het beste is om zo'n jasje zelf te maken. Het kost je dan bijna niets en je gebruikt het met veel meer plezier dan wanneer je het kant en klaar in de winkel koopt.

Je gebruikt er gebloemde lingeriezijde voor. Rose of lichtblauw katoen is er ook heel geschikt voor.

Volgens de in het knippatroon aangegeven maten knip je het model. Je maakt het rondom een cm groter voor de zoom. De gehele omtrek van het jasje wordt omgezoomd en omgehaakt.

Daarna teken je met behulp van carbonpapier het borduurpatroon op de voorkant van het kapjasje en je gebruikt voor het borduren de volgende kleuren: bloemen: rose, geel en lila; kelkjes: donkergroen; meeldraden: geel; takjes: goudbruin; blaadjes: lichtgroen.

Boven aan de voorkant van het jasje naai je twee linten, waarmee dit mooie kapjasje dichtgestrikt kan worden.

VARENS VAN EEN STUKJE WORTEL

Je kunt een aardige plant voor een poppenhuis of poppenkamer laten groeien, wanneer je van de bovenkant van een wortel een stukje van zowat 2½ centimeter lengte afsnijdt, dit op een schoteltje legt en het dan met vochtig mos of vochtig zaagsel omgeeft.

Mos is te verkiezen boven zaagsel, omdat het mooi groen is en dus het aanzien van je plant verhoogt.

Het mos of zaagsel houd je nu steeds vochtig, dan zul je zien, dat in een paar dagen blaadjes uitkomen en je al spoedig een aardig plantje hebt verkregen. Maar zorg er voor, dat je niet kliedert, want anders wordt moeder boos en is het met je plantenkwekerij gedaan.

Een handwerkje voor de meisjes

Zelfgemaakte knopen

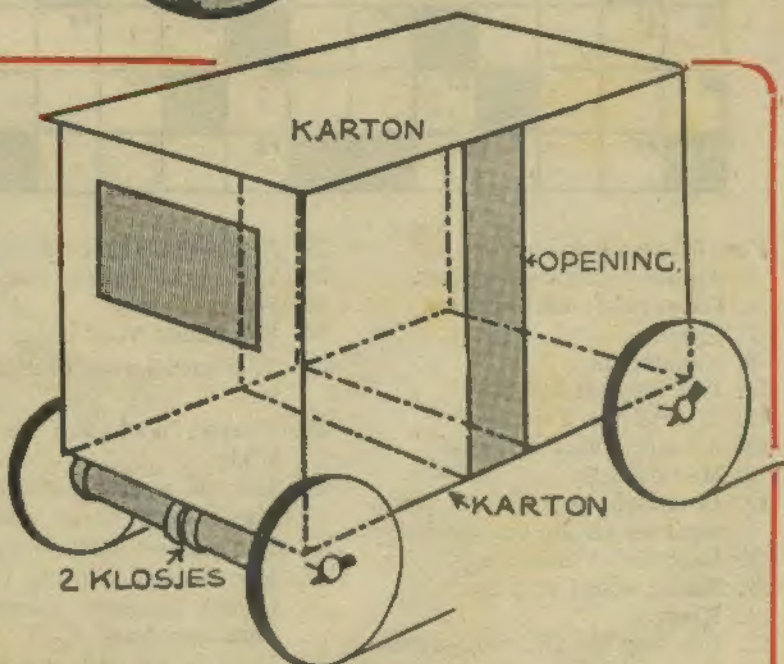
Om deze knopen te maken heb je niets anders nodig dan enkele oude bolle knopen, die je toch nergens anders meer voor kunt gebruiken, een lapje effen stof en wat restjes borduurzijde.

Je zoekt een aantal (bijvoorbeeld zes) knopen bij elkaar, die alle precies even groot zijn. Dan teken je met een kleermakerskrijtje de omtrek van de knopen op de stof, maar rondom een halve centimeter groter. Deze cirkel voorzie je van een rijgsteek. Nu borduur je binnen die cirkel de patroontjes, die je het leukste vindt. Je kunt er van allerlei zijde en kleuren voor gebruiken, maar je moet er wel rekening mee houden, dat de knopen op elkaar moeten lijken.

Wanneer je de stofrondjes alle geborduurd hebt, knip je ze uit; je rijgt ze stevig om de knoop heen en naait er aan de achterkant een klein rond lapje tegen aan, zodat ze er daar ook keurig uitzien. Nu kun je je zelfgemaakte knopen heel gemakkelijk, door de stof van de knoop met de naald vast te pakken, op het een of ander effen jurkje naaien. Zelfgemaakte knopen staan bijzonder mooi en je zult zien hoe ze door je vriendinnetjes bewonderd worden.

EEN KARTONNEN WAGENTJE

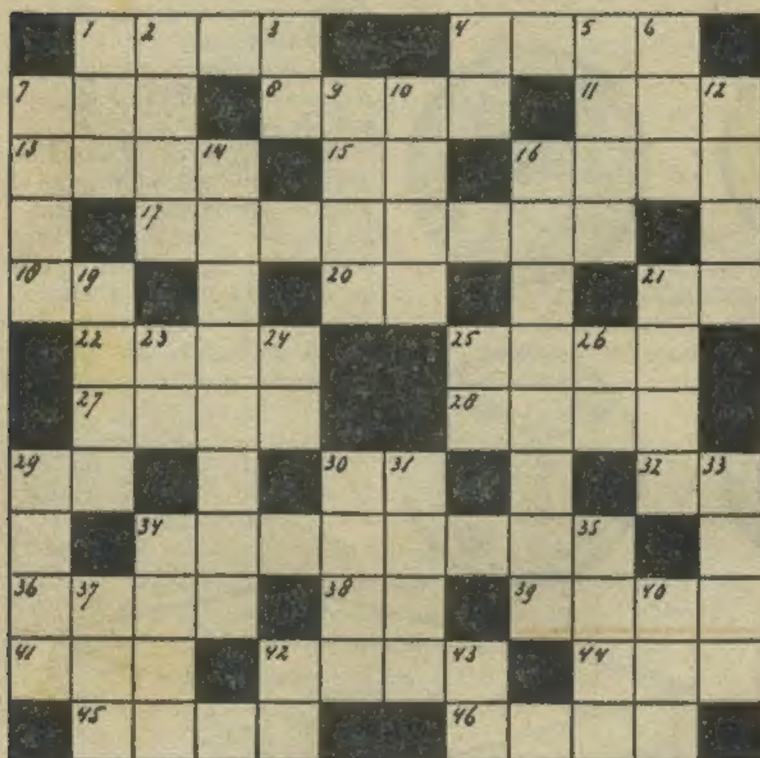
Voor dak en bodem gebruik je twee stukken stevig karton. Ook de vier wielen knip je uit stevig karton. Voor de assen lijm je twee klosjes stevig aan elkaar. Voor de wagen zelf neem je twee kartonnen doosjes, die je met de openingen naar elkaar toe, op de bodem plakt. Laat een opening van enige centimeters tussen beide dozen. Aan voor- en achterkant een raam knippen. Beplakken met cellofaan of doorzichtig papier. Het wagentje zelf ook netjes beplakken en met waterverf bewerken. Maak karretjes in verschillende kleuren. Om de wielen te bevestigen steek je een propje hout in de klosopeningen (zie voorbeeld).

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van boven naar beneden:

1. Het water, dat het grootste deel van de aarde bedekt.
2. Rad.
3. Nederlandse Spoorwegen (afkorting).
4. Begin van de meeste sprookjes.
5. Een heleboel, een stapel.
6. Kever.
7. Geleiachtig dier, dat je vaak aan het strand vindt.
9. Ander woord voor vader.
10. Stand, waartoe graven, baronnen enzovoort behoren.
12. Kraaiachtige vogel.
14. Mooier woord voor kapperszaak.
16. Houten kistje, waarin het naaigerei opgeborgen wordt.
19. Onbehouwen, ongemanierd.
21. Zit onder in de kachel en moet steeds geleegd worden.
23. Onder andere (afkorting).
24. Bekende motorwedstrijden in Drente (afkorting).
25. Insect, dat honig verzamelt.
26. Bijwoord.

Van links naar rechts:

1. Andere naam voor varken.
4. Onvervalst; ook wel heus.
7. Steen.
8. Naaldboom.
11. Deel van het hoofd.
13. Tijdvak van 7 dagen.
15. Afkorting voor Adriaan.
16. Meisjesnaam.
17. Is meestal van zijde of perkament en zit om een gloeilamp.
18. Laatstleden (afkorting).
20. Ander woord voor reeds.
21. Klaar.
22. Een van de vier windstreken.
25. Nors, kortaf.
27. Gebruikt men om iets in af te meten.
28. Dat ben je, als je vaak in de spiegel kijkt.
29. Amsterdams peil (afkorting).
30. Verenigde Staten (afkorting).
32. Slede.
34. Bergplaats voor brandstof.
36. Stuk grond voor of achter het huis.
38. Tweede noot van de toonladder.
39. Met dit woord wordt een koning meestal aangesproken.
41. Een onnozel, goed mens.
42. Het lederen gedeelte van een toestel, waarmee een smid zijn vuur aanblaast.
44. Krijg je, als je water en zeep vermengt.
45. Een kleur.
46. Gesteente, waaruit metaal gesmolten wordt.

WIE WEET HET ANTWOORD?

1. Omdat hij altijd een kam bij zich draagt.
2. De letter N.
3. De ragebol.
4. Haasten.
5. Omdat zij altijd in haar bed ligt.
6. De spijker in je schoen.
7. Eén poot omhoogtrekken.
8. Naar hun bestemming.
9. De naald.
10. De postzegel.

29. Ander woord voor dokter.
30. Meisjesnaam.
31. Gauw; vlug.
33. Strook.
34. Gewicht van 1000 gram.
35. Houten doos.
37. Duurt 60 minuten.
40. Ander woord voor paard.
42. Buiten dienst (afkorting).
43. Weinig gebruikt persoonlijk voornaamwoord.

•

TOVERVIERKANT

In dit vierkant moet je vier woorden van links naar rechts invullen. Als je het goed hebt gedaan, lees je dezelfde woorden ook van boven naar beneden.

1. Keukengereedschap, waarop iets fijn gemaakt wordt, bijvoorbeeld kaas of nootmuskaat.
2. Vierwielig motorrijtuig.
3. Verblijfplaats voor koeien en paarden.
4. Deel van je arm, dicht bij je hand.

1			
2			
3			
4			

SILHOUETTEN-PUZZLE

Bruintje, de beer, is ook present. Tenminste.... als jullie het klaarspelen om die zes stukjes zo te leggen, dat hij behoorlijk te voorschijn komt.

VOOR WIE WAREN DE PORTIES IJS?

Toen de goede fee de tuin inging om de kinderen, van wie ze zoveel hield, een heerlijke zomerverfrissing in de vorm van een portie ijs te brengen, kon zij geen der kinderen ontdekken.

Ben jij knapper in het opsporen van de kinderen dan de gulle fee? Kijk dan maar eens fluks na hoeveel kinderen er zijn en waar je ze vinden kunt.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

S	T	R	U	I	S	V	O	G	E	L
T	O	O	I		P	O	L	O		
E	N	G		Z	O	E	M	E	N	
V		G	L	O	E	D		D	IJ	K
E		E	E	N	D	E	R		D	
N	U		K			R	U	G		B
	I	N	K	T			S	A	G	O
	L	E	E	R		S	T	A	R	T
A		V	R	O	O	M		R	E	E
L	E	E	S	T		A		N		R
T	I	L		S	I	K	K	E	L	

Visitekaartje

NACHTWAKER

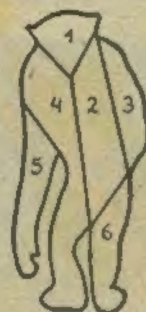
Een toverspreuk

Ik zit in de hoed.

Zandloper-puzzle

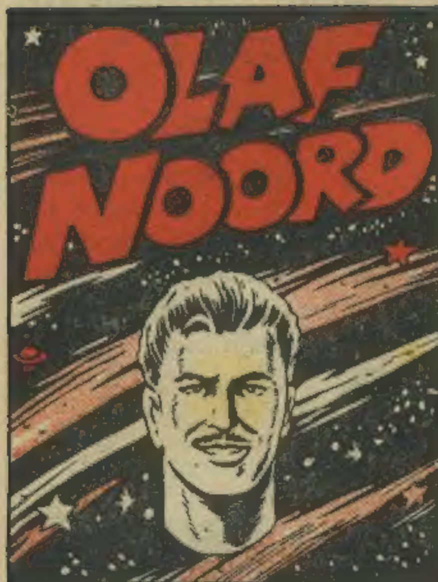
S T O K E R
K O E T S
S T O K
S O K
O S
O
O T
T O R
T R O M
S T O R M
S T R O O M

Apenpuzzle

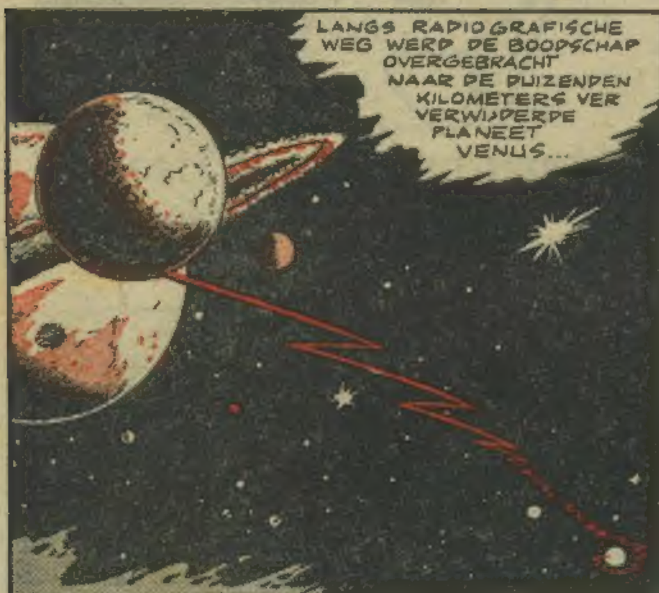
Raadsels

1 Ketelsteen; 2 Bever, ever, ver; 3 Dakpan of duinpan.

OLAF NOORD

LANGZAAM MAAR ZEKER KEERDEN ARDON EN ROBAN TOT HET BEWUSTZIJN TERUG. DANK ZIJ HUN GEVANGENSCHAP IN DE STALEN KOEPEL WAREN ZIJ DE ENIGE OVERLEVENDEN VAN DE RAMPZALIGE DAZMANG-RAKET. ARDON EN ROBAN VERTELDEN HUN BELEVENISSEN OP SATURNUS, MAAR OOK ZIJ KONDEN NIET MEEDELEN VAN WELKE PLANEET DE DAZMANGS AFKOMSTIG WAREN EN MET WELKE GEHEIMZINNIGE ZAKEN ZIJ ZICH BEZIG HIELDEN. DAT ZOU PAS VEEL LATER BLIJKEN..

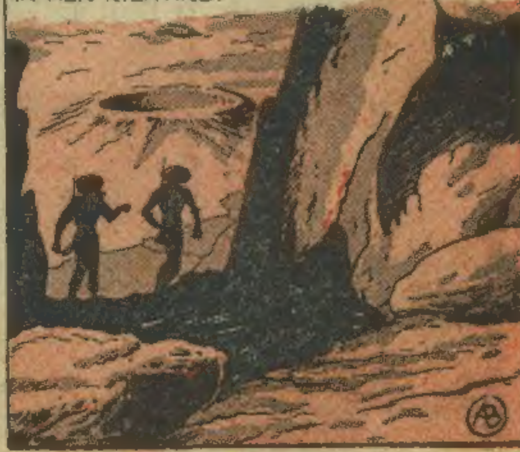

ONDERTUSSEN ZAT DE UVURAN-EXPEDITIE MET EEN NIEUW PROBLEEM. NU ARDON EN ROBAN WAREN TERUGGEKEERD WAS ER EEN TEKORT AAN RUIMTE ONTSTAAN. MEN WAS AL EERDER GENOODZAAKT GEWEEST DE MANNEN OVER DE BEIDE RUIMTESCHEPEN TE VERDELEN. MEN BESLOOT EEN GROTER TOESTEL AAN TE VRAGEN...
HALLO! HIER DE UVURAN-EXPEDITIE OP DE MAAN MIMAS. POSITIE: CARON-4. WIJ VERZOEKEN U EEN GROTER RUIMTESCHIP TE ZENDEN!

LANGS RADIOGRAFISCHE WEG WERD DE BOODSCHAP OVERGEBRACHT NAAR DE DUIZENDEN KILOMETERS VER VERWIJDERDE PLANEET VENUS...

PAS DAGEN LATER KWAM DE VERBINDING TOT STAND EN SPOEDIG DAARNA VERLIET EEN KOLOSSAAL RUIMTESCHIP VENUS. BESTEMMING: MIMAS, POSITIE CARON 4

MET SUPERSONISCHE SNELHEID STORMDE HET TOESTEL DOOR HET HEELAL, TOCH ZOU HET WEKENLANG DUREN ALVORENS MEN MIMAS EN DE UVURAN-EXPEDITIE ZOU BEREIKEN.

ONDERTUSSEN BESLOTEN OLAF EN DIAL HET OMLIGGENDE GEBERGTE TE ONDERZOEKEN. ZIJ HADDEN DAARTOE EEN SPECIALE UITRUSTING AANGETROKKEN....

DE DOODSE VERLATENHEID VAN HET GRIMMIGE LANDSCHAP BENAUWDE HEN. TOCH WAS HET ER NIET ZO VERLATEN ALS ZIJ DACHTEN. EEN GEHEIMZINNIGE SCHADUW OP EEN ROTSWAND BEGAF ZICH LANGZAAM MAAR DREIGEND IN HUN RICHTING!
AB